

fikationsprocessen er meget langsom i nogle af landene, og det vil sige, at konventionsinstrumentet ikke er et lynhurtigt og effektivt instrument, men langsomt og solidt.

Denne samarbejdsform har Danmark ønsket at fastholde gennem Edinburghafgørelsen. Det er det ene af vores forbehold i forbindelse med Maastrichttraktaten, også selv om de øvrige medlemslande måtte mene noget andet med den nye traktat, og også selv om det danske forbehold ville medføre sindrige konstruktioner af nye regler på området.

I Amsterdamtraktaten er det netop det, der er sket: Alle de øvrige 14 medlemslande i EU har ønsket en delvis overførsel af samarbejdet om retlige og indre anliggender til det overnationale EU-samarbejde, dvs. med medvirken af Parlamentet, Domstolen og Kommissionen.

Danmark har, som Edinburghafgørelsen beskriver det, fastholdt ønsket om det mellemstatslige samarbejde, uden at vi dog har villet forhindre de øvrige EU-medlemslande i at gå videre i deres ønske om at overføre dele af samarbejdet til en anden konstruktion.

Dette gensidige hensyn: de øvrige medlemslandes accept af Danmarks undtagelse og Danmarks accept af de øvrige landes ønske om at vælge en anden samarbejdsform har resulteret i en særlig konstruktion i Amsterdamtraktaten.

Konstruktionen er selvfølgelig kompliceret, men den er i bund og grund udtryk for en hensyntagen til de forskellige ønsker, der har været, og udtryk for en vilje til at nå resultater i internationale forhandlinger uden at banke nogen på plads, men ved at finde tekster og ordninger, der tager hensyn til parternes forskellige ønsker.

Set i det lys kan vi fra dansk side ikke være utilfredse med den løsning, Amsterdamtraktaten præsenterer. Det er en løsning, vi selv har bedt om.

Det næste afgørende spørgsmål er så:

Vil dette net af forskellige konventioner og aftaler samt det kommende samarbejde under Amsterdamtraktaten være effektivt? Vil det gøre EU-landene sikrere og tryggere, samtidig med at vi bevarer den frie bevægelighed, og samtidig med at vi bestræber os for at føre en forpligtende og human politik over for mennesker på flugt, som søger beskyttelse hos os?

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at disse forskellige hensyn til fri bevægelighed, bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, modtagelse af flygtninge og udelukkelse af

illegale indvandrere kræver megen koordinering og meget samarbejde, for at alles ønsker kan blive tilgodeset. At tro, at det er problemer, som det enkelte land kan løse for sig selv, er i hvert fald fuldstændig urealistisk. Samarbejdet er nødvendigt.

Selvfølgelig er der i de fleste EU-lande – og her er Danmark bestemt ingen undtagelse – grupper, der ønsker hovedvægten lagt på enkelte elementer:

Nogle ønsker vindebroen trukket op for alle fremmede; det ønsker Det Radikale Venstre ikke. Andre ønsker liberaliseringen af handelen begrænset og tidligere tiders toldmure genoplivet; det ønsker Det Radikale Venstre heller ikke. Vi er grundlæggende tilhængere både af den store frihed og af det tætte samarbejde i Europa. Og det kræver samarbejde på områder, hvor vi hidtil har fungeret som små eller store nationale enklaver, f.eks. på politi- og flygtningeområdet, og det samarbejde går Det Radikale Venstre ind i med åbne øjne.

Det fremsatte forslag til vedtagelse af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, CD og Det Radikale Venstre støttes naturligvis af Det Radikale Venstre, og vi vil stemme imod de to øvrige vedtagelsesforslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Elisabeth Arnold sagde, at hun i virkeligheden foretrækker konventionsmodellen, den mellemstatslige model. Men det er jo sådan i Amsterdamtraktaten, at der indføres en ny form for retsakt, den såkaldte afgørelse, hvorved man altså kan lave noget, der i realiteten er et direktiv, uden at det bagefter skal igennem ratifikationsproceduren i de enkelte parlamenter, og så vil jeg godt spørge:

Hvor langt vil Det Radikale Venstre så gå, f.eks. med hensyn til at give Europol yderligere beføjelser til at foretage efterforskning i de enkelte lande – hvad man jo vil kunne gøre ved hjælp af sådan nogle afgørelser – til at lave nye politiregistre, til at give politifolkene i Europol og Schengen immunitet, så de ikke kan retsforfølges, hvis de misbruger oplysningerne, og til at vedtage regler om grænseoverskridende politiarbejde, som man kan efter art. K.4?

Jeg har spurgt ministeren om disse ting, fordi jeg synes, det er vigtigt, at befolkningen ved, hvor langt tilhængerne vil gå med hensyn til at bruge den traktat og den handlekraft, som den traktat giver, og ingen af tilhængerne svarer på